

har sagt, at Grændseforskjellen mellem Forbrydelserne vil blive uklar ved de af mig foreslaaede Forandringer, saa troer jeg ikke, at dette har Noget at betyde for Andre end dem, der ville studere Systemet. Her vil i ethvert Tilfælde Praxis, den Maade, hvorpaa Lovten bliver anvendt, have langt Mere at betyde for Folket, for den udenforstaaende Mængde end selve den indre Sammenhæng i Systemet. For Dieblisset ere maaskee disse enkelte Bestemmelser i endeel Menneskers Grindring, fordi de nu et Aars Tid have været forhandlede, men snart ville de gaae over til kun at være de Lovlærdes Eiendom paa de Bestemmelser nær, som hyppigt komme til Anvendelse, og da vil det — jeg gjentager det — være paa Praxis paa den Maade, hvorpaa Lovten bliver anvendt, at den almindelige Opfattelse af selve Lovten vil grundlægge sig, meget mere end paa dens System og Bogstav. Jeg skal naturligviis henstille til det høie Thing, hvad det vil gjøre, men det forekommer mig, at, naar man i een Samling eenstemmig har vedtaget Noget, saa skal der meget vægtige Grunde til i den næste Samling at forlade det.

Lehmann: Efter den meget tilbageholdne Stilling, jeg af flere Grunde har indtaget til denne Lov, har jeg ikke fundet det rigtigst at gjøre Forsøg paa at stille Endringsforslag ved de enkelte Punkter, hvor jeg maaskee kunde have fundet Anledning dertil, fordi det er min Overbevisning, at det er i høieste Grad vigtigt, at denne Lov nu kommer ud, og fordi jeg fandt, at den allerede i den Skikkelse, hvori den i sin Tid kom til os fra Commissionen, var et meget stort Fremskridt, som jeg kunde have stemt for, saa at jeg altsaa saameget mere maa kunne gjøre det efter de indgribende Forbedringer, den har modtaget ved dens Behandling saavel i Landstinget som i Folkethinget. Jeg skal endnu tilføie, at af de Grunde, der i sin Tid holdt mig tilbage, er der een, som heldigviis er bortfalden. Vi staae nu ved Forhandlingen om denne Lov ligeoverfor en Justitsminister, hvis

Mening og Autoritet vi i de Punkter, der ikke staae aldeles klare, kunne tillægge megen stor Vægt, og som er i høi Grad værdig til at sætte sit Navn paa dette Lovudkast, som jeg haaber for mange Tider skal være af stor Betydning for Danmark. Det er en Omstændighed, som ikke var tilstede, da Lovudkastet først blev foreslagt. Jeg nævner dette kun, fordi jeg strax dertil vil søie, at jeg med Hensyn til det Spørgsmaal, der i Dieblisset bestæfter os, agter at følge Justitsministeren. Jeg vilde have kunnet stemme for begge Dele, men netop i et Tvivls-tilfælde som dette vil jeg for mit Botums Vedkommende lægge en afgjørende Vægt paa de Udtalelser, vi nylig have hørt af den ærede Minister. Jeg har nemlig ikke den allerfjer-neste Tvivl om, at Staten er berettiget til at anvende det høieste Straffeondb paa de største Forbrydelser, og derfor vilde jeg, hvis der her var Spørgsmaal om at udstøde en hvilkenso-m helst Anvendelse af Dødsstraffen af vor Straffelov, ganske vist baade tale og stemme derimod. Paa den anden Side er det en naturlig Virk-ning af den fremskridende Civilisation, at den tæmmer de vilde og onde Lidenskaber, som føre til at begaae de groveste Forbrydelser. Civilisationen svækker ganske vist ogsaa de gode Lidenskaber, og derfor ere de meest civiliserede Tider ikke de store Mænds Tider, men den sætter netop en saa stor Dæmper paa de onde Lidenskaber, at der i Reglen ikke blot vil be-gaaes færre grove Forbrydelser, men at det ogsaa bliver muligt for Staten at give Afkald paa Anvendelsen af det største Straffeondb for mange Forbrydelser, for hvilke det tidligere an-saaes aldeles nødvendigt at anvende det for at holde de onde Lidenskaber i Tømme. Det fore-liggende Forslag gaaer jo imidlertid ikke ud paa at udstøde Dødsstraffen, men det gaaer ud paa, ved Siden af denne at sætte et Alternat-iv. Jeg maa nu gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at jeg troer, han har opfattet Forholdet urigtigt, dersom han mener, at Til-stedeværelsen af et saadant Alternativ skal kunne aabne Dommernes, være sig faste Dom-